

מבט לחג הסוכות מעובד עפ"י שיחות הרבי מליובאוויטש

לא רק שלומית בונה...

"שלומית בונה סוכה", כך בפזמון. ת'אמת? לא מאמין! מי שהיה כמוני אצל אלי לבן, או בהום-סנטר, יכול היה להיווכח בתנועה שיצרה פקקים גדולים על יד הדלפק. מי לא היה שם. אבא של שלומית מנהלל, ואבא של גדי מכפר-ברוך, והבעל של ציפי מגבת, ואבא של אני לא מכיר מבית-לחם הגלילית, ועוד המון אבות של ... - ו-כ-ו-ל-ם באו לקנות קרשים ומוטות לסוכה, וסכך, וכיסויים לדפנות ואפילו קישוטים למי שאצלו הילדים כבר גדלו ולא עושים כבר שרשרות. והיה שם גם חבר חבדניק אחד שאמר בשקט שהם לא מקשטים בשום קישוט כי הסוכה מקושטת ומקודשת מרגע שהיא מוקמת וניצבת - לתפארה. אז מלאכת הבניה, שדורשת כח ומיומנות גם הלכתית, אינה מופקדת בינתיים בידיה של שלומית הקטנה או של אסף אחיה הזאטוט(שנולד בחג האסיף, הוא סוכות). הם אולי יכולים רק לעזור לאבא, להביא את הפטיש, או את המסמרים, ולצייר ציורים יפים לכבוד החג... אבל לבנות - רק כשיגדלו!

אז מה העניין הזה של הסוכה. יהודי מוותר על הספה והכורסאות המרווחות, על השטיח הפרסי היוקרתי, על הנברשות הבוהקות, על התמונות האורגניליות - ובעיקר על הנוחות, כדי להכניס את עצמו ואת כל משפחתו ומקורביו, לסוכה שעומדת בחוץ, ולהושיבם על ספסלים או על כסאות פלסטיק בצפיפות - ועוד לשמוח!? כי כתוב - "ושמחת בחגך והיית אך שמח"! איך אפשר?

איך זה קורה? המצווה הזאת "לישב בסוכה" אכן מחוללת פלאים. זו מצווה המקיפה את כל האדם כולו מכף רגלו ועד ראשו בפנימיותו ובחיצוניותו. הכניסה לסוכה הפשוטה, בלי האזעקה, פלדלת והרב-בריח, מסלקת ביעף את טרדות החולין, משרה שלווה ומעניקה חיבוק ישיר עם הבורא. מתעוררת תחושה ותובנה של ענווה וביטול האגו, תוך הכרה שהימים הנוראים עברו, התיקונים שקיבלנו על עצמנו מתחילים להתממש, והבטחון שהבורא חתם אותנו בספר הזכויות - כל זה מאפשר לנו להיות בהרגשה מרוממת ועילאית ובשמחה אמיתית...

הישיבה בסוכה יוצרת "דלת-פתוחה", לכל השכנים, לחברים מקרוב ומרחוק, למשפחה הרחבה, לסתם יהודים שעברו ברחוב - להכנס, להתחבר, להיות בשמחת היחד היפה כל-כך שלנו. עפ"י הקבלה ולאור החסידות, מוסבר שלשמחה יש כוח מדבק וסוחף, ברוח ובגוף. השמחה הזאת מרוממת ומאחדת את כולנו. את זה בונה הסוכה הפשוטה של שלומית, ושלך ושלי - ושל כולנו...

הרבי מדגיש שהשמחה זאת מעוררת ומעצימה את האחדות בינינו. היא מעמעמת כליל את הכח המנסה לפלג, ומגבירה את הכח המאחד. רעיון זה בא גם לידי ביטוי במצוות "נטילת הלולב". הסיבה שנוטלים דווקא את ארבעת המינים הללו, מרמזת על כלל ישראל. לכל אחד מהמינים תכונה דומיננטית מיוחדת. האתרוג שניחן בטעם וריח, מסמל את היהודי הלומד ומעמיק בתורה ומקפיד לקיים את מצוותיה. הלולב שיש בו טעם, הוא הטיפוס הלמדן המקדיש את רוב זמנו ללימוד מעמיק בתורה והלכותיה. ההדס שניחן בריח טוב, זה הטיפוס הפעלתן והחרוץ, שמרבה במצוות, שעוזר תמיד ומסייע לרבים, כמעט לא נותר לו זמן ללמוד באופן מעמיק. והערבה, אחרונה וחביבה, מייצגת בפשטותה את "העמר". נכון היא לא כל-

כך בנויה ללימודים מעמיקים, וגם אין לה יכולת לעסוק במצוות ולדאוג לאחרים, היא בקושי מתקיימת מהמעט שיש לה... - אבל איש לא יוותר עליה או על מישהו אחר מישראל. כולנו יחד, כל ארבעת המינים, כמו ארבעת הבנים האלה מההגדה, וכמו כל האצבעות המאוחדות בכף היד שלנו, כל אחת בכוחה וכל אחת ביכולתיה. לא מוותרים על שום אצבע, ולא מוותרים על אף בן כך גם לא מוותרים על הערבה. בסוכות אנו מתעלים גבוה מעל כל חילוקי דרגות וסדרי- עדיפויות. כולנו יחד, בלב אחד ובשמחה פורצת גדר!

עם השמחה הזאת והאחדות הזאת נקרב את הגאולה האמיתית והשלימה.

הדלקת נרות: 5:50, הברכה: "ברוך אתה... להדליק נר של יום טוב" ו- ברוך אתה... שהחיינו וקיימנו והיגיענו לזמן הזה".

צאת החג: 6:57

בברכת חג שמח ותמיד בשמחה בעז"ה

דוד טל